

ἐν τῇ Θράκῃ καὶ τῇ Μακεδονίᾳ, παρορώντων δὲ τὴν τε ξένην παρασκευὴν ὅση ἐγένετο καὶ νῦν ἔτι γίνε-
ται, ἵνα οἱ Βούλγαροι ἀδικοῦντες τοῖς παναρχαίοις
οἰκῆτορσι διαδέξωνται τοὺς κρατοῦντας ἐν χώραις
ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων Ἑλληνικαῖς, καὶ τὸν τά-
ραχον καὶ τὰς ἐγγωρίους στάσεις αἰτινες παρεπόμε-
ναι ἔσονται τῇ τῶν Βουλγάρων ἀπεικυία αὐξήσει.
Ἄλλ' ὅτε τῆς Βρεττανίας καλὸς κάγαθός πρωθυ-
πουργός καὶ ὁ χρυσορρήμων Δίλκιος οὐκ ἀνέξονται
τὴν ἀδικίαν ὅταν τε εἰς τὴν ἱστορίαν ἀποβλέψωσιν
καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους καὶ τὰς φωνὰς τὰς ἀφιε-
μένας ἐκ στόματος λαοῦ ὄλου ἀδικουμένου καὶ δεόν-
τως ὑπὲρ ὧν ἀξιῶ συνηγοροῦντος καὶ στεντορεία
ἀναβοῶντος ὅτι τὴν Μακεδονίαν οὐκ ἔξαρχος Βούλ-
γαρος ποιμανεῖ, ὅτι τῶν ὀρέων καὶ τῶν πεδίων, ἀφ'
ἧν ὠρμήσαντο οἱ τῆς Παλαιστίνης ἐξελληνισταὶ καὶ
τοῦ Εὐαγγελίου προάγγελοι, οἱ τῆς Ἀλεξανδρείας
οἰκῆτορες καὶ τοῦ Γρανικοῦ μαχηταὶ οὐδέποτε ἄρξει
Βούλγαρος Ἄρης, κἄν μυρίοι Φιτσομῶριοι ἀποφῆ-
νωνται δικαίαν καὶ νόμιμον τὴν ἐν Μακεδονίᾳ ἐφρ-
μογὴν τοῦ 10 ἄρθρου τοῦ περὶ Βουλγαρικῆς ἐξαρ-
χίας Φιρμανίου.

Καὶ ἐσίγησε μὲν ἡ ἱστορία ἀπὸ τινος ἤδη χρόνου
οὐδὲ κατίσχυσεν ἡ φωνὴ αὐτῆς τῶν ποικίλων κρωγ-
μῶν, οὓς τὰ στόματα ἀπειραρίθμων κοράκων ἀφῆ-
καν, φθονούντων τῷ περιουσίῳ ἐκείνῳ λαῷ ὃς ἐν τοῖς
ἔθνεσι κέκληται, ὡς ἔοικε, λαχεῖν τῆς τύχης τοῦ
Ἀριστείδου, δι' αὐτὸ δὴ τοῦτο πολεμούμενος καὶ
διωκόμενος ὅτι κλεινὸς ἐγένετο καὶ εἶποτε αὐξήσει
τὰς τῶν ξένων πολυμηχάνους ἐπηρείας ἱκανώτατος
ἔσται ἀποσοβῆται· καὶ ἐσίγησε μὲν, φημί, ἡ ἱστορία